

Hồi thứ năm mươi tư

Nghe trẻ ba hoa, ông già ngơ ngác

Tiếng âm nhạc còn đang réo rắt, Mộc Kiếm Thanh hô lớn:

- Mời các vị nhập tiệc.

Y dẫn mọi người tiến vào sảnh đường.

Giữa lúc nhà khách sảnh kê một cỗ bàn bát tiên phủ gấm thêu hoa. Hai bên tả hữu đều kê một bàn. Những đĩa chén bày bàn tuy không sang trọng bằng ở phủ Khang thân vương nhưng cũng khá lịch sự.

Mộc Kiếm Thanh hơi cúi mình xuống nói:

- Mời Vi hương chủ thượng tọa cho

Vi Tiểu Bảo coi cục diện bữa nay nhận thấy thủ tịch dành cho mình liền đáp:

- Đã vậy tại hạ không dám khách sáo.

Mộc Kiếm Thanh ngồi mé dưới bồi tiếp.

Mọi người an vị rồi, Mộc Kiếm Thanh lại hô:

- Vào mời sư phụ.

Tô Cương và Bạch Hàn Phong tiến vào nội thất đón một lão già ra.

Mộc Kiếm Thanh đứng dậy nghinh tiếp nói:

- Thưa sư phụ! Bữa nay có Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội giá lâm, thật hân hạnh cho chúng ta.

Đoạn y quay lại giới thiệu với Vi Tiểu Bảo:

- Vi hương chủ! Vị này là Liễu lão sư phó, ân sư của tại hạ.

Vi Tiểu Bảo chấp tay chào, nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Lúc này thân hình cao lớn, mặt mũi hồng hào. Tóc bạc đã rụng hết, trên đầu không còn sợi nào. Hiển nhiên lão đã ngoài 70 tuổi, nhưng tinh thần quắc thước. Cặp mắt lấp lánh ánh thần quang.

Lão đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Gần đây thanh danh Thiên Địa Hội rất hưng thịnh...

Thanh âm lão vang dội khác thường. Lão nói câu này một cách bình thường mà cũng bằng người khác lớn tiếng quát tháo nghe rất chói tai.

Lão nói tiếp:

- Quả nhiên sản xuất ra lắm nhân tài. Vi hương chủ còn nhỏ tuổi thế này đã thành bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ không phải bậc anh tài mà cũng chẳng phải hạng kỳ tài, có thể nói ngu xuẩn nữa là đằng khác. Bữa trước tại hạ bị Bạch sư phó vận tay không nhúc nhích được, xuýt nữa phải la làng gọi mẹ. Còn võ công tại hạ lại rất tầm thường. Ha ha!...

Mọi người nghe gã nói vậy đều ngạc nhiên biến sắc. Nét mặt Bạch Hàn Phong càng cổ quái hơn.

Lão già cũng cười hô hố một hồi rồi nói:

- Vi hương chủ tính tình bộc trực. Quả nhiên là bản sắc của đấng anh hùng, khiến lão phu phải khâm phục đến ba phần.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba phần khâm phục thì nhiều quá! Con mẹ nó! Tại hạ chỉ mong được nửa phần hay một phần không coi tại hạ là thằng nhỏ ăn xin, thằng khỉ thối tha cũng đủ lấy làm thoả mãn.

Lão kia càng cười lớn hơn nói:

- Vi hương chủ thật khéo nói giỡn!

Huyền Trinh đạo nhân hỏi:

- Lão tiên bối danh chấn động Thiên Nam. Phải chăng người trong võ lâm đều kêu bằng Thiết bối thương long Liễu lão anh hùng?

Lão già cười đáp:

- Không dám! Huyền Trinh đạo trưởng cũng biết đến tiện danh của lão phu thì thật là hân hạnh.

Huyền Trinh trong lòng run sợ nghĩ thầm:

- Mình chưa thông danh tính mà lão đã biết tên. Xem thế đủ tỏ chuyện này Mộc gia chuẩn bị cực kỳ chu đáo. Đã có mặt lão này, bọn chúng bất tất phải hạ độc được. Nguyên bề võ công họ cũng đủ quyết thắng rồi, vì bên mình chẳng có anh em nào là địch thủ của lão.

Đạo nhân liền khom lưng nói:

- Ngày trước Liễu lão anh hùng tru diệt Tam Bá ở Nộ Giang, truy sát quân Thanh ở Đằng Xung, hiệp danh đồn đại khắp thiên hạ. Bọn hậu sinh tiểu tử trên chốn giang hồ nghe tiếng lão anh hùng chẳng ai là không kính ngưỡng.

Lão già cười khàn khạch đáp:

- Đó là việc ngày trước, đạo trưởng còn nhắc tới làm chi?

Tuy lời lẽ khiêm nhượng mà giọng nói đầy vẻ thoả mãn.

Nguyên Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng nổi danh từ lâu. Ngày trước Mộc Thiên Ba đối với lão cũng cực kỳ kính trọng.

Hồi quân Thanh đánh tới Vân Nam, Liễu Đại Hồng đem toàn lực bảo vệ di cô nhà họ Mộc. Mộc Kiếm Thanh chính là đệ tử truyền nhân của lão. Trong Mộc vương phủ hiện nay, trừ Mộc Thiên Thanh, lão là nhân vật đệ nhất.

Mộc Kiếm Thanh nói:

- Thưa sư phụ! Xin lão nhân gia bồi tiếp Vi hương chủ cho!

Liễu Đại Hồng đáp:

- Được rồi!

Đoạn lão ngồi xuống bên Vi Tiểu Bảo.

Chiếc bàn bát tiên này mé ngoài bỏ trống một bên. Mé trên có hai người ngồi là Vi Tiểu Bảo và Liễu Đại Hồng. Bên tả là Phàn Cương và Phong Tế Trung. Mé hữu là Mộc Kiếm Thanh. Bên y còn một ghế bỏ trống để chờ ai.

Quần hào trong Thiên Địa Hội đều tự hỏi:

- Không hiểu Mộc vương phủ còn mời nhân vật lợi hại nào đây?

Bỗng nghe Mộc Kiếm Thanh lên tiếng:

- Đỡ Từ sư phó ra ngồi đây để các vị bằng hữu được yên lòng.

Tô Cương đáp:

- Xin vâng!

Rồi hần vào nhà đỡ một người đi ra.

Bọn Phàn Cương ngó thấy đều vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đồng thanh cất tiếng gọi:

- Từ đại ca!

Người này lưng còng. Y chính là Bát thủ viên hầu Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên da mặt vàng đảm, thương thế chưa lành, nhưng hiển nhiên tính mệnh lão không có gì đáng ngại nữa.

Quần hào trong Thiên Địa Hội bu quanh lại, hỏi han rối rít. Nổi mừng biết lấy chi cần.

Mộc Kiếm Thanh trở cái ghế bên trái nói:

- Mời Từ sư phó ngồi bên này.

Từ Thiên Xuyên tiến lên một bước nhìn Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ chào:

- Thưa Vi hương chủ! Hương chủ mạnh giỏi a!

Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp lễ hỏi:

- Từ tam ca! Tam ca bình yên chứ? Gần đây bán thuốc cao có phát tài không?

Từ Thiên Xuyên thở dài nói:

- Lâu nay không buôn bán gì hết. Thuộc hạ bị bọn chó săn thủ hạ của Ngô Tam Quế bắt đem đi, xuyết nữa bỏ mạng. May nhờ được Mộc tiểu vương gia và Liễu lão anh hùng cứu viện.

Quần hào trong Thiên Địa Hội nghe Từ Thiên Xuyên nói câu này đều sửng sốt.

Phàn Cương nói:

- Từ tam ca! Té ra hôm trước bọn Hán gian Ngô Tam Quế đã nhúng tay vào vụ này ư?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Chính thế! Bọn Hán gian kia sấn vào Hồi Xuân đường bắt tại hạ đưa đi. Tên Dương... tên cầu tặc Dương Nhất Phong thối tha thoá mạ tại hạ một hồi rồi dùng một lá thuốc cao dán lên miệng và bảo làm cho "con khỉ già" phải chết đói.

Mọi người nghe nói có Dương Nhất Phong dính vào vụ này thì biết là không sai được nữa.

Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh nhìn Tô Cương, Bạch Hàn Phong nói:

- Bữa trước bọn tại hạ có nhiều điều xúc phạm đến chúng vị anh hùng, xin các vị vì nghĩa khí anh hùng mà miễn thứ cho. Toàn thể bọn tại hạ trong Thiên Địa Hội đều cảm kích vô cùng!

Tô Cương đáp:

- Không dám! Bọn tại hạ bất quá vâng lệnh Tiểu vương gia mà làm việc, không dám nhận công trạng chi hết.

Bạch Hàn Phong háng dặng một tiếng. Hiển nhiên gã rất lấy làm thoả mãn về việc phe mình đã cứu viện Từ Thiên Xuyên.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thằng cha Tiểu vương gia này thật là khôn ngoan tinh tế. Em gái hần bị mình bắt giữ, gã liền cứu Từ lão nhi ra trước để mình phải buông tha em hần. Nhưng mình cứ giả vờ như không biết gì để xem hần nói sao.

Lúc này bọn gia nhân đã rót rượu ra. Đồ nhắm bày đầy vào bát đĩa rất là thịnh soạn.

Quần hào trong Thiên Địa Hội một là thấy Từ Thiên Xuyên được bọn họ cứu thoát, hai là lại có Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, một lão anh hùng tiếng tăm lừng lẫy, cũng ngồi dự tiệc, liền chắc rằng bọn họ không pha thuốc độc vào rượu cùng món ăn. Mọi người đã hết dạ nghi ngờ nên ăn uống thả cửa rất là khoái lạc.

Liễu Đại Hồng uống ba tuần rượu rồi vuốt râu hỏi:

- Các vị lão đệ! Ai là nhân vật đứng đầu vùng kinh thành và Trục Lệ trong quý hội?

Phàn Cương đáp:

- Một dải Bắc Kinh, Trục Lệ, chức vị tôn cao nhất trong tệ hội là Vi hương chủ.

Liễu Đại Hồng gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Lão uống một chung rượu nữa rồi hỏi:

- Nhưng lão phu chưa hiểu vị tiểu lão đệ đây đối với mối giao thiệp của hai bên chúng ta có thể gánh vác được cả mọi việc không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão bá bá! Lão bá có điều chi xin cứ nói cho nghe. Vi Tiểu Bảo này người bé vai non, việc nhỏ thì còn đảm đương được một phần hay nửa phần. Còn việc lớn mà đề lên lưng thì tiểu diệt phải gãy xương sống mất.

Quần hào cả hai bên nghe gã nói khôi hài một cách vô ý thức không khỏi chau mày nghĩ thầm:

- Thằng lỏi này giở giọng lưu manh quá đỗi. Hễ gã mở miệng là thốt ra toàn điều vô lại, chẳng có tác phong của bậc anh hùng hảo hán chút nào hết.

Liễu Đại Hồng lạnh lùng nói:

- Tiểu lão đệ không gánh vác được thì việc này cũng chẳng thể bỏ qua. Và đây chỉ cần nhờ tiểu lão đệ báo về cho lệnh tôn sư mời Trần tổng đà chúa đến đây xử lý.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão bá bá có việc gì cần nói với sư phụ của tiểu đệ thì xin viết một phong thư để tiểu đệ sai người cầm đi là đủ.

Liễu Đại Hồng cười khanh khách nói:

- Việc này ư? Chính là vụ Bạch Hân Tùng huynh đệ đã chết về tay Từ tam gia không hiểu kết thúc bằng cách nào, cần được Trần tổng đà chúa tuyên bố một lời để giải quyết.

Từ Thiên Xuyên đứng dậy hiên ngang đáp:

- Thừa MỘC tiểu vương gia cùng Liễu lão anh hùng! Bên các vị đã cứu tại hạ ra khỏi bàn tay bọn Hán gian khiến tại hạ không bị lũ ác đồ xỉ nhục, tại hạ lấy làm cảm kích vô cùng! Còn vụ Bạch đại hiệp bị tại hạ làm cho uổng mạng thì tại hạ xin bồi thường cái mạng già này. Hà tất phải hỏi đến Trần tổng đà chúa và Vi hương chủ! Phàn huynh đệ! Huynh đệ cho tiểu huynh mượn thanh bội đao một chút.

Lão nói rồi đưa tay về phía Phàn Cương.

ý kiến của Từ Thiên Xuyên thật đã rõ ràng. Lão muốn tự vẫn ngay đường trường để kết thúc vụ công án này.

Vi Tiểu Bảo ngăn lại nói:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Từ tam ca! Tam ca cứ ngồi xuống, bất tất phải nóng nảy. Tam ca đã khá nhiều tuổi mà hoả khí còn vượng thế! Có phải tiểu đệ làm hương chủ trong Thiên Địa Hội không? Tam ca không chịu nghe lời tiểu đệ là coi thường tiểu đệ rồi.

Theo lẽ luật trong Thiên Địa Hội thì bất tuân thượng lệnh là tội rất nặng. Từ Thiên Xuyên vội khom lưng đáp:

- Từ Thiên Xuyên này biết mình phạm tội. Xin kính tuân hiệu lệnh của hương chủ.

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm đắc ý nói:

- Bạch đại hiệp chết thì đã chết rồi. Dù Từ tam ca có thương mạng, y cũng không sống lại được nữa. Nếu là việc buôn bán thì trả cả vốn lẫn lãi, nhưng đây không phải là việc buôn bán.

Mọi người đều trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Vi Tiểu Bảo, không hiểu gã còn nói ba hoa những gì nữa.

Nhất là quần hào trong Thiên Địa Hội lại càng bản khoăn trong dạ, nghĩ thầm:

- Không khéo thanh danh bản hội trong võ lâm bị tên hương chủ lỗi con chẳng hiểu một tý gì này làm mất hết oai phong. Nếu những câu nói trắng nói cuội của gã đồn đại ra ngoài giang hồ thì từ nay chúng ta chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.

Lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu vương gia! Chuyến này tiểu vương gia từ Vân Nam lên đến Bắc Kinh mà chỉ đem theo có mấy vị bằng hữu này thì e rằng có điều khiếm khuyết.

Mộc Kiếm Thanh háng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Vi hương chủ nói vậy là có dụng ý gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng có dụng ý gì hết, nhưng tại hạ nghĩ rằng: Cái mạng của tiểu vương gia tôn quý như vậy, khác hẳn với Vi Tiểu Bảo này. Vậy tiểu vương gia đến Bắc Kinh không đem theo nhiều người đi hộ vệ, chỉ sơ ý một chút là để bọn chó săn Thát Đát bắt được chẳng há là một điều rất nguy hiểm?

Mộc Kiếm Thanh giương cặp lông mày lên hỏi:

- Bọn chó săn Thát Đát muốn bắt tại hạ đâu phải chuyện dễ dàng!

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Võ công tiểu vương gia đã đến trình độ kinh người, khắp thiên hạ... ha ha... khó mà tìm được tay đối thủ. Dĩ nhiên bọn Thát Đát không bắt được tiểu vương gia. Nhưng... các bạn khác trong quý phủ chưa chắc đã được như tiểu vương gia. Chúng mời mấy vị đi tương cũng phiền cho mình.

Mộc Kiếm Thanh hỏi:

- Phải chăng Vi hương chủ nói câu này là có ý chê bai tại hạ?

Miệng y nói vậy, sắc mặt càng khó coi hơn.

Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Không phải đâu là không phải đâu. Suốt đời tại hạ chỉ có bị người ta khinh bỉ chê bai, còn tại hạ quyết chẳng khinh mạn ai. Người ta chụp lấy cổ tay của tại hạ, tiểu vương gia hãy coi đây, vết tím bầm đến nay vẫn chưa tan hết. Tại hạ đau đến chết đi sống lại. Bạch nhị hiệp đây... ha ha... thủ kinh thật

ghê gớm! Hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy" quả nhiên không phải tầm thường. Nếu đem hai chiêu đó đi để cứu viện các bạn thì thật là đắc dụng: Cờ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Nhất là để tiện tay dắt cừu, quay lại dắt trâu càng tuyệt diệu.

Bạch Hàn Phong sắc mặt xám xanh, phần nộ cơ hồ không chịu nổi. Gã toan nổi nóng gây lời, nhưng lại cố nhịn không lên tiếng.

Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng đưa mắt nhìn nhau, ra chiều nghi hoặc. Cả hai người cùng cho là trong lời nói của Vi Tiểu Bảo có điều chi bí ẩn.

Lão gia Liễu Đại Hồng lên tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Lời nói của tiểu huynh đệ cao thâm khôn lường, lão phu không thể hiểu nổi. Tiểu huynh đệ nói rõ hơn được chăng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Lão gia tử lại khách sáo rồi! Lời nói của tại hạ cực kỳ nông cạn. Vậy bốn chữ "cao thâm khôn lường" tại hạ không dám đâu. Đúng là nông cạn, nông cạn lắm!

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Tiểu huynh đệ bảo là trong Mộc vương phủ của lão phu có người bị bọn Thát Đát bắt đi. Không hiểu câu đó có dụng ý gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tuyệt không có một chút dụng ý gì hết. Tiểu vương gia cùng lão gia tử! Dù tại hạ có uống rượu say nói nhăng nói càn thì con mẹ nó cũng chẳng kể vào đâu.

Mộc Kiếm Thanh háng dặng một tiếng, cố nén giận nói:

- Té ra Vi hương chủ chỉ muốn tiêu khiển.

Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Tiểu vương gia! Tiểu vương gia có muốn tiêu khiển không? Tiểu vương gia đã đi tiêu khiển trong thành Bắc Kinh chưa?

Mộc Kiếm Thanh hỏi lại:

- Vi hương chủ nói câu đó làm chi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thành Bắc Kinh lớn lắm! Thành Côn Minh tỉnh Vân Nam của các vị so với thành Bắc Kinh thật chưa vào đâu. Có đúng thế không?

Mộc Kiếm Thanh càng tức giận hỏi:

- Thế thì làm sao?

Phàn Cương nghe Vi Tiểu Bảo càng nói càng đông dài, chẳng ăn thua vào đầu liền lên tiếng:

- Thành Bắc Kinh là một giang sơn gấm vóc. Đáng tiếc là để bọn Thát Đát chiếm mất rồi. Phàm người đã có huyết tính chẳng ai là không phẫn nộ.

Vi Tiểu Bảo không lý gì đến Phàn Cương lại nói tiếp:

- Tiểu vương gia! Bữa nay tiểu vương gia mời tại hạ uống rượu chẳng biết lấy gì báo đáp. Khi nào rảnh, tại hạ dẫn tiểu vương gia đi chơi khắp nơi trong thành Bắc Kinh. Cần phải có người thuộc đường hướng dẫn mới khỏi lạc lối. Bằng không cứ đi càn đi ẩu mà tiến vào Hoàng cung của bọn Thát Đát thì dù võ công của tiểu vương gia có cao thâm đến đâu cũng xảy chuyện rắc rối to.

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Lời nói của tiểu huynh đệ còn có ý khác. Chúng ta đã là người trong một nhà sao không nói rõ hơn?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ đã nói rõ lắm, tưởng không còn thế nào nói rõ hơn được. Các bạn hữu trong Mộc vương phủ võ công đều rất cao minh. Những chiêu "Hoành tảo thiên quân", "Cao sơn lưu thủy" gì gì đó có thi triển lợi hại đến mấy đi nữa, thì ở thành Bắc Kinh không thuộc đường đất cũng là một điều đáng tiếc. Các bạn đi chơi trên đường phố mà đi bừa bãi là lạc vào tử cấm thành dễ như chơi.

Liễu Đại Hồng và Mộc Kiếm Thanh đưa mắt nhìn nhau rồi ngó Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì làm sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nghe nói trong Tử cấm thành đường lối chằng chịt, cửa ngõ rất nhiều, lại diện dài như bát úp. Nếu ai đi bừa đi bãi, không được Hoàng đế hay Hoàng thái hậu chỉ dẫn thì lạc đường là cái chắc, có khi không tìm được lối ra cũng chưa biết chừng. Tại hạ chưa được thấy rõ sự tình, chẳng hiểu Hoàng đế và Hoàng thái hậu có rảnh việc để ban ngày cũng như đêm tối dẫn đường cho mọi người hay không? Hoặc giả tiểu vương gia ở Mộc phủ mặt to tai lớn, các vị bằng hữu thủ hạ chỉ đưa danh hiệu tiểu vương gia ra là đủ làm cho vị Hoàng đế con nít cùng mục đích Hoàng thái hậu sợ hãi ngã lăn đùng, bằng không thì khó nói chuyện lắm.

Gã thường mắng thăm Hoàng thái hậu là mù điếm già, bây giờ được dịp lớn tiếng thóa mạ trước mặt nhiều người ở giữa toà nhà rộng rãi thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết.

Quần hào nghe Vi Tiểu Bảo kêu Hoàng thái hậu bằng "mù điếm" đều cảm thấy là câu chuyện mới mẻ chưa từng có.

Bọn Phàn Cương không nhịn được phải phì cười.

Liễu Đại Hồng nói:

- Bọn thủ hạ của tiểu vương gia hành động rất thận trọng quyết chẳng khi nào lạc vào Hoàng cung đâu mà ngại. Lão phu nghe nói thằng con trai tên đại Hán gian Ngô Tam Quế là Ngô ứng Hùng cũng đến Bắc Kinh. Gã phái người vào Hoàng cung làm chuyện gì thì còn có lý.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Liễu lão gia nói đúng lắm! Tại hạ có một tên tiểu bằng hữu rất thân nhau trong cuộc đánh thò lò (xúc xắc). Gã hầu hạ bọn thị vệ ở Hoàng cung, nói cho tại hạ hay đêm qua ở trong cung bắt được mấy tên thích khách. Chúng đã xưng là thủ hạ của tiểu vương gia trong Mộc vương phủ...

Mộc Kiếm Thanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Vi hương chủ bảo sao?

Tay mặt gã run lên đánh rớt chiếc muống canh xuống bàn đến "choang" một tiếng, vỡ thành bốn mảnh.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ban đầu tại hạ cũng tin là đúng sự thật vì nghĩ rằng: Mộc gia là một dòng họ đại trung thần của nhà Đại Minh, nên phái người đến hành thích Hoàng đế Thất Đát là hành động đại anh hùng, đại hảo hán. Té ra chúng lại là bọn thủ hạ của tên đại Hán gian Ngô Tam Quế. Như vậy thì không thể tha thứ được.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ liền nói với anh bạn kia nghĩ biện pháp để chinh bọn thích khách đó một phen. Mẹ kiếp! Chúng đã là thủ hạ của đại Hán gian thì còn điều gì tử tế nữa? Cần phải làm cho chúng một tiếng kêu cha, ba tiếng kêu mẹ mới đáng đời bè lũ Hán gian.

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ông bạn của tiểu huynh đệ đó tôn tính đại danh là gì? Y làm việc ở ty nào trong Hoàng cung?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Gã chỉ là một tên hầu nhỏ bé chuyên quét trại, pha trà cho bọn thị vệ. Tại hạ nói ra lại mắc cỡ: người ta thường gọi hắn là tên phong cùi Tiểu Tam Tử, chứ làm gì có tôn tính đại danh? Bọn thích khách bị giam cầm, trước tại hạ đã bảo tên phong cùi Tiểu Tam Tử lấy thực vật đưa lên cho chúng ăn. Bây giờ Liễu lão gia cho hay chúng là thủ hạ của đại Hán gian thì tại hạ muốn bảo Tiểu Tam Tử cầm dao đâm chém thêm vào đùi chúng mấy nhát để cho bọn rùa đen phùng khốn kiếp đó hết đường trốn thoát.

Liễu Đại Hồng liền nói gỡ:

- Lão phu chỉ đoán vậy mà thôi chứ chưa biết đích xác. Dù sao bọn họ có gan dám vào Hoàng cung hành thích thì cũng là những trang hào kiệt dũng cảm. Nếu Vi hương chủ có thể gửi ông bạn quý đó chiếu cố cho họ được phần nào thì cũng là hành động nghĩa khí trên chốn giang hồ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã phong cùi Tiểu Tam Tử rất thân với tại hạ. Lần nào gã thua bạc hết nhẫn tiền, tại hạ cũng cấp cho bảy, tám lạng hay mười lạng bạc. Kể ra khá nhiều rồi mà tại hạ chưa từng đòi hỏi gã bao giờ. Tiểu vương gia cùng lão gia tử có điều chi dạy bảo thì tại hạ chỉ hé miệng một tiếng là Tiểu Tam Tử hết sức giúp dùm ngay, chẳng khi nào gã dám khước từ.

Liễu Đại Hồng hỏi:

- Nếu vậy thì hay quá! Không hiểu trong cung đã bắt được cả thầy bao nhiêu thích khách? Tên họ là gì? Những thích khách này gan dạ không phải tầm thường, bọn lão phu rất kính phục. Hiện giờ chẳng hiểu họ bị tra tấn hoặc hành hạ đau khổ gì chưa? Lão phu mong rằng Vi hương chủ vì mối tình thân mật giữa chúng ta mà tìm cách chiếu cố cho họ.

Vi Tiểu Bảo vỗ ngực đáp:

- Cái đó dễ lắm! Có điều đáng tiếc là bọn thích khách lại chẳng phải là anh em thủ hạ của Vương gia. Bằng không thì tại hạ tìm cách cứu lấy một người ra giao trả tiểu vương gia để một mạng đổi một mạng. Như vậy có thể thủ tiêu được món nợ Từ đại ca đã lỡ tay làm uổng mạng Bạch đại hiệp.

Liễu Đại Hồng đưa mắt nhìn Mộc Kiếm Thanh từ từ gật đầu.

Mộc Kiếm Thanh nói:

- Hiện giờ chúng ta chưa biết rõ những vị khách kia là ai, nhưng họ đã can trường lần vào Hoàng cung định hành thích Hoàng đế Thát Đát thì nhất định là anh hùng nghĩa sĩ trong thiên hạ và cùng một chủ trương phản Thanh phục Minh theo đường lối của chúng ta.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vi hương chủ! Nếu hương chủ chịu nghĩ cách giải cứu cho họ thì bất luận có thành công hay không, Mộc Kiếm Thanh này cũng vĩnh viễn cảm ơn đại đức chẳng bao giờ quên được. Việc đáng tiếc đã xảy ra giữa Từ tam gia và Bạch đại ca dĩ nhiên không đề cập tới nữa.

Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Bạch Hàn Phong nói:

- Tiểu vương gia không nhắc đến đã đành, nhưng còn e Bạch hiệp không chịu bỏ qua. Lần sau nhị hiệp gặp tại hạ nắm lấy cổ tay mà bóp khiến cho tại hạ phải la làng khóc lóc thì mùi vị đó thật khó tiêu lắm!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>